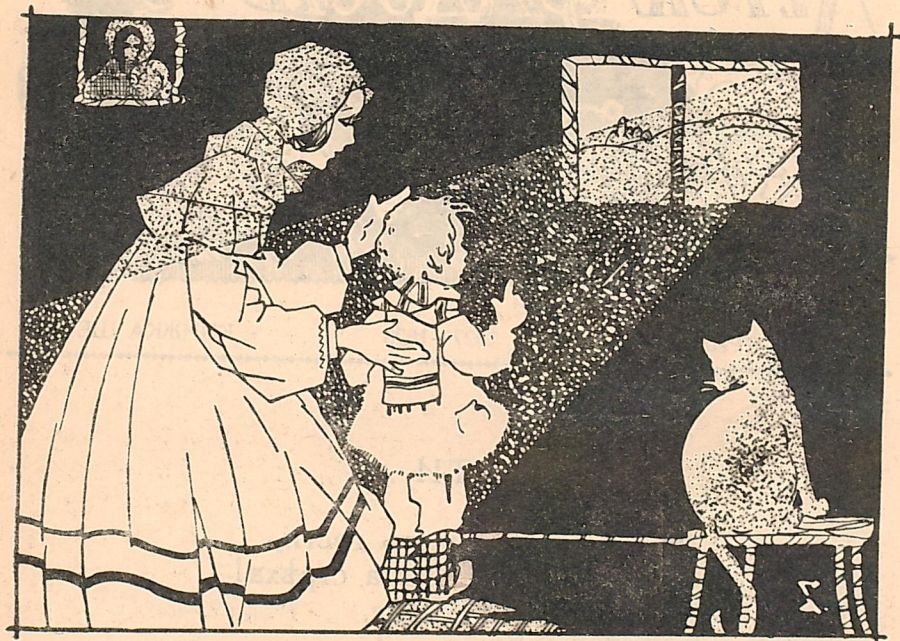

ПРОЛѢТЬ

Свѣтълъ слънчевъ лжчъ полетѣ къмъ земята. Срещна го единъ облакъ и се помжчи да му препрѣчи пжтя, но не успѣ. Пролѣтниятъ вѣтрѣръ, който придружаваше слънчевия лжчъ, премахваше всички прѣчки.

Лжчътъ кацна върху планината и весело се усмихна:

— Събуждайте се, треви, цвѣтя, потоци и дървета! — се провикна той. — Събуждайте се, че Пролѣтътъ е минала вече прага на земята!

И потрѣпнаха млади стрѣкчета треви, размърдаха се потоци, заразтапяха се снѣгове. . .

— Пролѣтътъ дошла! — казва букътъ.

— Какво? Пролѣтътъ ли? — очудва се борътъ. — Отде ще се вземе Пролѣтъ сега? Не видишъ ли, че снѣгътъ още не е падналъ отъ гърба ми.

— Пролѣтъ, Пролѣтъ е, драгий мой!

Кукурякътъ току що се е показалъ надъ земята. Като чува за Пролѣтътъ, оглежда наоколо и вижда цѣлата поляна изпѣстрена съ минзухаръ и синчець.

— Добъръ день, минзухарьо!